

Opinió

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona.

TELÈFON
972 20 20 66

FAX DE REDACCIÓ
972 20 20 05

FAX D'ADMINISTRACIÓ
972 22 48 25

FAX DE PUBLICITAT
972 21 25 87

http://www.diaridegirona.cat
 A/E: **diaridegirona@ddg.cat**

DELEGACIÓ A L'ALT EMPORDÀ
 Av. Salvador Dalí, 79. 17600 FIGUERES
 TELÈFON: 972 50 99 09
 FAX: 972 50 93 69
 A/E: **altemporda.diaridegirona@epi.es**

DELEGACIÓ A LA GARROTXA
 DELEGAT: Xavier Valeri
 Plaça Clarà, 6, 1r pis. local 0-5. 17800 OLOT
 TELÈFON: 972 26 88 11. FAX: 972 26 81 50
 A/E: **garrotxa.diaridegirona@epi.es**

CLUB DIARI DE GIRONA
 TELÈFON: 972 20 20 42
 HORARI: De dilluns a dijous de 9.00 a 14.00 h i 17.00 h
 a 19.00 h. Divendres i vigílies de 9.00 a 14.00 h
 A/E: **subscripcions.diaridegirona@epi.es**

Diari de Girona expressa les
 seves pròpies opinions
 únicament a l'Editorial i respecta,
 com a publicació oberta i plural,
 la dels seus articulistes.

DIFUSIÓ
 CONTROLADA PER

Albert Carbonell
 PRESIDENT DE MIFAS

COPAGAMENT I DISCAPACITAT

Una societat es pot valorar de diferents maneres, però un dels molts indicadors és veure com es tracta a les persones més vulnerables. I a Catalunya no traiem gaire bona nota. El passat 29 d'abril sortia publicat al DOGC l'Ordre per establir els criteris per determinar la capacitat econòmica de les persones beneficiàries de les prestacions no gratuïtes. Per resumir, l'ordre que indicava els copagaments dels serveis assistencials.

Ja fa temps que es parla de copagaments en diferents sectors: farmàcia, hospitals, servei de dependència, cèntim sanitari, etc... i alguns fins i tot han quedat anul·lats per un jutjat. En el cas del servei de residència per a persones amb discapacitat física fa anys que els usuaris paguen una quota en funció dels seus ingressos. El problema és que la gran majoria d'usuaris tenen pensions molt minses, 365,90€ al

mes d'una pensió no contributiva o 548,85€ amb el complement a 3a persona. Això pot semblar que no està malament si tenim en compte que un usuari de residència no paga ni llum, ni gas, ni menjar. Una persona ha d'anar a viure a una residència perquè degut a la seva gran discapacitat no pot viure a casa seva perquè requereix d'unes adaptacions o uns ajuts per a la seva vida diària. Però igual que qualsevol altra persona, aquests també tenen altres despeses. No són persones que estiguin tancades en una habitació les 24 hores al dia o que estiguin hospitalitzades en un llit, sinó que tenen la seva vida, amb les despeses que això comporta.

Fins l'any passat, a aquests usuaris els quedaven 199,19€ al mes per a les seves despeses però amb aquest nou Ordre publicat, veiem amb preocupació que els baixen fins a 132,80 €/mes (20% Índex Renda Suficiència). Estem acostumatats a allargar els cèntims per ar-

ribar a finals de mes però potser retallar a aquests nivells ja és passar-se. Al discapacitat se li diu que ha de sortir, que s'ha d'integrar en la societat, que ha de fer activitats de lleure, que avui en dia un ja no es pot quedar a casa, que tots som iguals i tenim les mateixes oportunitats... però clar, tot això val diners.

És per això que retallar a aquests nivells és molt preocupant. Per a l'administració, guanyar 85€ més cada mes no és gaire, però per a l'usuari és perdre el 43% de diners disponibles. Les despeses diàries també s'han de pagar, i si comencem a comptar el que val canviar la bateria elèctrica de la cadira de rodes, uns pantalons i una samarreta de tant en tant, pasta de dents, colònia, compreses, etc... la paga no arriba.

La majoria de persones no es poden permetre gaires luxes, un usuari de residència no se'n pot permetre gairebé cap. Fiquen-vos en el cas que una persona que visqui en una residència trobi parella (sí, com dèiem, també tenen vida pròpia i sentiments) i vulgui sortir a prendre alguna cosa: No pot. Ja no dic si vol convidar-la a un sopar romàntic o a passar la nit a un hotel...

Hem arribat a un punt que ja s'han traspasat les línies vermelles i que no podem acceptar que retallin més a una capa de la societat que mai ha pogut gaudir de luxes ni estirar més el braç que la màniga. No, senyors/es del Govern, no poden pretendre que paguin la festa els que mai hi han pogut entrar. I si no, provin de posar-se 113€ a la butxaca, a veure quant els duren.

Xavier Domènech
 PERIODISTA

ARRAPATS AL PODER INESTABLE

El poder ja no és el que era», afirma l'assagista **Moisés Naím** en el seu llibre *El fin del poder* (2013). «Al segle XXI, el poder és més fàcil d'adquirir, més difícil d'utilitzar i més fàcil de perdre (...) Durant els tres últims decennis les barreres que protegeixen el poder s'han afeblit a gran velocitat. Ara és molt més fàcil aixafar-les, envoltar-les o socavar-les». La causa, diu, són les tres «transformacions revolucionàries que, al meu parer, defineixen el nostre temps»: són les revolucions «del més», de la mobilitat i de la mentalitat. En la primera, en les últimes dècades «tot» s'ha multiplicat (quantitat i varietat de productes, població, nombre de països, nivell de vida, d'alfabetització, de salut, partits polítics, religions...). En la segona, aquest «més de tot» es mou més que mai i a menor cost, i arriba a tot arreu. I en la tercera, les anteriors transformacions arriben acompanyades per grans canvis en «maneres de pensar, expectatives i aspiracions».

Aquests dies veiem caps de govern europeus negant al Parlament l'exercici d'un poder que ells mateixos li van donar en el Tractat de Lisboa. Se senten amenaçats per la seva pròpia criatura. L'enroc dels euroescèptics i el seguidisme de governants com **Cameron** revelen el temor a veure reduït el minvant poder dels estats.

A l'espanyol es veu assaltada la gran estructura del bipartidisme, especialment per l'esquerra, sempre més atrevida. **Rubalcaba** tira la tovallola en constatar que la majoria vol canvis però no confia en el PSOE per dur-los a terme. El despatx principal de Ferraz cada vegada mana menys, i avui les amenaces guerristes de fer fora de la foto al que es mogui provocarien més riure que temor. No, el poder no és el que era.

Rubalcaba vol controlar el seu propi relleu, avantposa el congrés a les primàries per evitar les esquitxades de l'oratge, i amb això no contribueix gens a evitar el desprestigi dels partits polítics, quelcom que Naím considera «el tema central» del seu llibre: «La importància de rescatar els partits polítics. Les noves idees passen per transformar als partits en llocs de reunió. La gent amb inquietuds no participa en partits polítics, que són vistos com a excloents, impenetrables, antics, no avançats, lents i que rebutgen les noves idees. Les ONG han recollit aquest entusiasme. Els partits polítics hauran d'aprendre de les ONG». O de colles accidentals de companys de viatge com el sorprenent, inesperat i mediàtic fenomen Podem.

Pep Taberner

EL GERRO XINÈS

El gerro xinès es resisteix a ser-ho. Gairebé vint anys després que els 9,7 milions de vots obtinguts per **Aznar** el foragitesin de la presidència del Govern, **Felipe González**, el president dels escàndols **Juan Guerra**, **Luis Roldán**, **Filesa** i del GAL, de la LOAPA i del sistema de salut pública, viu una tercera joventut mediàtica, prolífica de declara-

cions tempestuoses. En plena campanya de les europees, per exemple, va suggerir una gran col·lecció PP-PSOE, i, més cap aquí, una vegada coneguts els resultats de les urnes, s'ha convertit en l'oracle d'esquerres (?) que alerta sobre la perniciositat del fenomen inesperat, i més d'esquerres, Podem, el partit acabat de sortir del forn d'*El Coletas* **Pablo Iglesias**. A imatge i semblança de la caverna de la TDT espanyola, l'expresident, el gerro xinès, s'ha afanyat a situar Iglesias en l'òrbita del bolivarisme chavista i a lamentar la insensatesa d'1,5 milions de votants que han confiat en Podem. L'auge d'aquesta formació, insisteix l'Isidoro de la clandestinitat, amant dels havans i amic de **Fidel Castro**, seria «una catàstrofe» per a Espanya i per a Europa. En aquest context, l'expresident interpreta que els resultats del 25-M són «molt greus», segurament perquè a ell i

els seus els han complagut més aviat gens. En la línia, **Pedro Arriola**, l'assessor principal de **Rajoy**, veu Pablo Iglesias i companyia com uns friquis i **Rosa Díez**, d'UPyD, els percep com la demostració que «el populisme ha arribat a Espanya».

La bilis que vomita l'*establishment* progre i no tan progre cap a Podem és inaudita. Ni 100 dies de gràcia, ni deu: zero. Podem són la tinya, diguin el que diguin, proposin el que proposin, i punt. Els socialistes (i el PP), en canvi, han demostrat sobradament la seva capacitat de trinxar una societat, encoratjant l'economia especulativa i donant la mà -i això en el cas de l'esquerra és més greu encara-, al capital sense ànima que tan abominaven **Marx**, **Engels** i un altre **Pablo Iglesias**, que duia barba i bigoti, i que, a principis del segle passat, va fundar un partit que encara diu ser obrer, a banda d'espanyol.

AMB LA V DE BERGÉ

«Rubalcaba es planteja que els militants escullin el nou secretari general del PSOE»

